

УДК 130.31

Мєлай Д. О.¹, Арсєньєва Г. О.²

¹ студ. гр. ГФ-327 ЗНТУ

² канд. філос. наук, доц. ЗНТУ

ГУМАНІТАРНЕ ПІЗНАННЯ ЗА Г.-Г. ГАДАМЕРОМ

За Гадамером, герменевтика - це мистецтво проникнення одної свідомості в іншу, шляхом відтворення творчого процесу, за допомогою зовнішніх проявів.

Зовнішні прояви проникнення однієї свідомості в іншу:

1. Тексти складені зі слів, які є відображенням нейронних зв'язків автора, тобто його свідомості

2. Історії (з реального життя людей та їхнього досвіду).

3. Описи (чогось неземного та прекрасного).

Щоб досягнути людини, необхідно зрозуміти умови її життя та звичаї, думки й оприлюднювати отримані знання; необхідно відшукати індивідуальне в сенсовому полі матеріальних цінностей конкретної культури.

Людина живе у світі надлишку інформації, схем і концептуалізацій у зв'язку з цим різко зростає потреба у пошуку відповідної мови розуміння, достовірної інтерпретації контексту і підтексту висловлювань. Виникає бажання зрозуміти себе,- з цих і подібних питань зародилася герменевтика.

Існує Гадамерське тлумачення текстів - герменевтичне коло. Герменевтичне коло зводиться до важливого, на перший погляд, парадоксального усвідомлення: для того щоб, досягнути ціле, водночас потрібно збагнути окремі його частини і навпаки. Герменевтичне коло поширене в чотирьох різновидах: 1) взаємозумовлених співвідношеннями знання і пізнання; 2)знання і розуміння; 3).розуміння частин і цілого; 4) розуміння і пояснення. Коли в першому випадку мова йде про тлумачення, то в другому і в четвертому — передрозуміння, що містить у собі як герменевтичні, так і позагерменевтичні аспекти, і лише в третьому, «тотальному», відповідає прямому значенню герменевтичного кола.

Гадамер виділяє три основні типи «буття»: 1) естетичний, ; 2) історичний; 3) мовний.

Основні типи буття, за Г.-Г. Гадамером

1. «Естетичний» (Можна сказати, що ідеал в естетиці показує сутність людини,її в цілому ,але індивідуальну та неповторну ,її духовний світ та взаємодію з ним);

2. «Історичний» (Історизм XIX ст., навпаки, замінив «розуміння» історії її «вивченням», тобто звичкою розглядати явища тільки як продукт соціальних і культурних обставин, породження «історичної епохи», чужої нашій свідомості);

3. «Мовний» (мову Гадамер розуміє як особливу реальність, у якій здійснюється й «розуміння» людьми світу й один одного, і їхнє «дійсне буття»).

Гадамер запитує, перш за все, самого себе про «власну» істину гуманітарного пізнання. Розроблена ним герменевтика не є ні наукою про мистецтво розуміння, ні саморозкриттям людського існування в його бутті ,вона являє собою філософське прояснення розуму, з діяльністю якого ми маємо справу в гуманітарному пізнанні, та і взагалі в кожному конкретному акті розуміння. Це філософське прояснення розуму, в свою чергу, Гадамер тлумачить як рух і здійснення самої історичної традиції.